

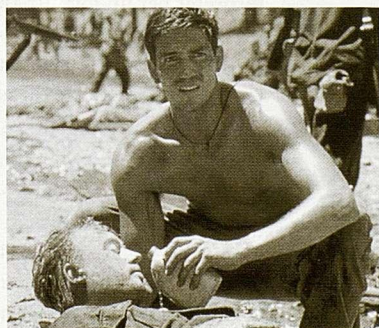

J. C. Romaguera

LA DELGADA LÍNEA ROJA

de Terrence Malick

El retorn, després de vint anys, de Terrence Malick no podia ser més brillant i distingit amb un film que s'emmarca dins els marges del cinema de gènere bèlic, però que va més enllà per la complexitat del seu discurs i per la poesia que s'extreuen de les seves reconcentrades imatges. Malick, partint d'un fil argumental senzill, la conquesta d'un turó estratègic, elabora un dens discurs dins el fragor de la batalla en què tant els nord-americans com els japonesos surten desprestigiats com a símbols dels mals del nostre món, a favor de la vida paradisiàca dels nadius, envoltats d'una naturalesa, símbol de la puresa i la bondat que en algun lloc encara resta. El magnífic guió guanya substància gràcies a les distintes digressions mitjançant vuit veus en off que ens transmeten a la perfecció els sentiments i les contrarietats d'uns personatges esfondrats i aporta una visió plural del que pot suposar una guerra. Realitzada de forma magistral, el film no oblidia la posada en escena que és capaç de reproduir la brutalitat del combat com de manifestar-se com un cant a la naturalesa, i aconsegueix endinsar-se en el conflicte interior humà entre el bé i el mal, la raó i la bogeria. Malick, en aquest cas, recupera la fórmula del cinema en estat pur: imatge i paraula. Valoració: 5

CELEBRITY

de Woody Allen

Woody Allen té l'habilitat d'insistir i repetir-se dins un ventall temàtic en el qual introdueix diverses variacions i que li permet continuar indagant dins la seva personalitat i el seu entorn sense caure en l'egocentrisme i l'autocomplacença. Ara li ha tocat el torn a la fama: les seves falses aparences i la recerca d'aquesta i les seves conseqüències, és vista sota la incisiva mirada i la mordacitat d'Allen. El director de Manhattan sembla haver rodat la seva Dolce Vita, seguint les petjades (i les trevelades) d'un periodista, Lee (Kenneth Branagh), que es dedica a parlar sobre els famosos, però que té aspiracions d'escriptor. Aquest factor permet establir un joc a dues bandes despuntant ambdós mons sense cap complexa. El triangle es completa amb la descripció de la vida íntima de Lee i la seva anterior esposa. En aquest punt, la narració del film es resenteix ja que per moments l'estructura del film trontolla i la història personal no encaixa dins la crònica social. Finalment, confirmar que Allen continua oferint frescor i ritme en els diàlegs i ens aproxima a la història gràcies a la seva hàbil i menyspreada planificació. Valoració: 4

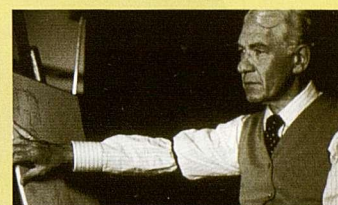
TEMPS MODERNS RECOMANA:

La vida es bella,
de Roberto Benigni

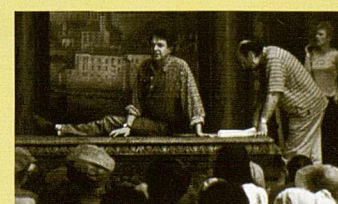
El pianista,
de Mario Gas

Dioses y monstruos,
de Bill Condon

American History X,
de Tony Kaye

Shakespeare in love,
de John Madden